

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν εἰς χρόνους ἐπαράτους ἀπὸ τῆν ὄψιν Νεραντζικῆς νερό καὶ ἴσθη Μαγουλάν, διαγογετόντες μ' αὐτὸ πρὸς τοὺς ἐκτός τοῦ κράτους τῆς Ρωμηοσύνης τῆς ἐντός τὴν τόσῃ ἀναγοῦλαν.

**Ἐφ' ὀφθαλμοῦ
πρὸς τῆς Βουλῆς.**

Τοιαῦτα νομοσχέδια καὶ τόσα ἐφήρισε καὶ ὄνν ἡ Μιχαλοῦ, κ' ἠκούσθη τάδε λέγουσα κ' ἡ γλώσσα τοῦ ἀσχρο-Φασουλῆ τοῦ νερούλου.

Σὲ χαίρω καὶ σήμερον, Βουλῆ, μήτηρ ὄδραγωγείων νερούλῃ καὶ νεροκοικιῶν κεφαλῇ, τὰ πάντα πρὸς θριάμβους ἐτοιμάσασα, δικαίως θαυμασθεῖται καὶ θαυμάσασα καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἐν ὕδασι κρεμάσασα.

Ἐσὺ τοὺς τρωϊνοὺς ἀστακομάχους προσημένους τοὺς ἀνέδειξες βασιλάχους. Ὡ πότνια, σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ σὺ πότιζες καὶ πρῆσξες μὲ νερό κ' ἔμένα καὶ τὸν κάθε συμπολίτη μου, κ' ὄδραγωγέο κάνε καὶ ἴσθ' οὐ σπῆτι μου.

Εἶπεν αὐτὰ γονυπετῆς ὁ ἐξέλιος ἀνορηπτής, καὶ στρέψας πρὸς τὸν Περικλῆ, ποῦ ἴσῃνας μπαστοῦνι, ἐρώναξε: σαποῦνι γιὰ σκοῦρα ροχὰ, βρε παιδιῆ, γιὰ πιάτῃ, γιὰ πατώματα, γιὰ νεροῦτες, γιὰ Ρωμηοὺς, γιὰ βουλευτάς, γιὰ κόμματια.

**Ἄθως ὁ διπλωμάτης
κ' ὁ Κόντης ὁ Κορφέατης.**

Κάθε νότα παραιτοῦμε, κάθε λόγο, κάθε βῆμα, γιὰ τὰ Σέρβια πετοῦμε καὶ τῆς Κορτάς τὸ τμήμα.

Παραίτοῦμε σοῦρα φέρτα, κάθε μὰς παροῦσμὸ, τὴν σταρῖα, τὸ σιτάρι, τὸν προῦπολογισμό, καὶ φοροῦμε τὴν φέρτα, μὲ περοῦμια καὶ σιλάχ, ἴσθ' ἡ γιγνη φιλῆ μὰς μισθ.... τίωσ, Βουλγαροὶ καὶ Βλαχοὶ.

Ἄμυνα ὁ Θεοδωράκης κράζει ἴσθ' ἐπιδρωμεῖς, κ' ἂν αὐτὸς τὴν θέλη πάντε, δέκα τὴν ζήτοῦμ' ἔμας. Ἄμυνα κατὰ Βουλγαροῦν, ἄμυνα κατὰ Μαγυροῦν, ἴταλῶν καὶ φίλων γιλάρων καὶ προπαγαγῶν καὶ φιλῶν μὲ τὰ τέλη μπακαλιῶν, φακεριῶν, ραγῶν καὶ φάρων.

Ἄθω διπλωμάτῃ τρέχα, Κόντῃ Θεοτόκῃ τράβα ἐπὶ πέρα, ποῦ βροντοῦσε τὸ τρυφεῖ τοῦ Βλαχάδα.

Ἴσθ' ἀλησμόνητα βουὰ μὰς βγαίνουσι σταρωταί.... πᾶμε τὰ παρῶνά μὰς νὰ τὰ ποῦμε ἴσθ' ὀνν Κατῆ.

Ἐγε γιὰ, Λέβιθ, Στάη, τόση κῆμα τοῦ Βουδοῦρη, πᾶμε στῆς ἴψηλας ραχούλιας γιὰ νὰ πιάσωμε ταμποῦρι, νὰ γενοῦμε τοῦ Ἀσπῶρτζη τοῦ μακαροῦν ταμποῦρι.

Ἴσω, λίγο νὰ ἴτραποῦνε σάν ἰδοῦν μεγάλα τζάκια, καὶ σκυφοὶ μὰς προσκυνήσου καὶ σκληρὰ δὲν λημονήσου τὰ δικά μὰς τὰ Σαντζάκια.

Παραίτοῦμε τῆς Ἑλλάς μὰς, παραίτοῦμε τῆς Κορδοῖας, πᾶμε ἴσθ' ἡ Μακεδονία καὶ ὠροτόν ὁ Μακεδόνας πῶς ἐγένικε ταμποῦρι καὶ κορπῖνι τοῦ Κορφέατη κ' ἕνα φέρσι τὸ μεγάλο τρικαντὸ τοῦ διπλωμάτῃ.

Γιὰ σου, τζόγια μὰς Βουλῆ, σταριδάδες, Θεσσαλοὶ. Μοναχῆ σου τί θὰ κάνης; γι' ἀπαρτίαις μὴ μὰς σιάνης, μὴν ποτίζης μὲ φαμάκια ντιστεγῆ φουτανελάδες..... φεύγομε γιὰ τὰ Σαντζάκια, φεύγομε γιὰ τοὺς Καζάδες.

**Εὐχαριστήρια θεοῦ
πρὸς κύριον ποῦ μὰς τιμᾷ.**

Ὁ ἐξέλιος καλαμαρῆς εὐχαριστεῖ μετὰ χαρᾶς τὸν Ὄθωνα Ρουσόπουλον τὸν τῆς Ἀκαδημίας, ποῦ μετ' ἀγάπης ἀληθῆς καὶ τόσης προθυμίας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἰσοπεῦσε μὲ λίραν νὰ χουσῶρη τὴν λίραν τὴν Φασουλίον, ὅπου τὸ Κοινοβούλιον εἴκοσι χρόνους συνεχῆς ποθεῖ ἴσθ' ἀποθῶρη.

**Καὶ καρπόσιαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ Ρωμηὸς μὲ πόδα ραίνει τὸ νεόνουμν ζευγάρι, τὸν Ἄλεκο τὴν Χαρῆμη, ζήλεμῆμο πικληκαῖρι, καὶ τὴν ἄμορρη κυρά του, τοῦ Ταυβάκου θουατέρῃ, ποῦλθαν κ' ἔμειναν γιὰ λίγο ἴσθ' Ἀθήνας ἔδω πέρα. Καὶ τοὺς εὐχεται νὰ βλέπουσ' ἴσθ' ὀσθ' τὸν τῆς χαρᾶ, τὴν ἀγάπῃ, τὴν ὑγίαι, καὶ τὸν μπίστω τὸν παρᾶ.

Ὁ Σόλλογος πρὸς ἐκδοσὶν βιβλίων ἀρελίμων ἐξέδωκε περικαλλῆς τεύχος ἐκ τῶν δοκιμῶν, τῆς Σουηδίας δηλαδὴ προσφάτου ἐντυπώσεως, Δέλτα Βικέλα συγγραμῆν μ' εὐφραδειαν καὶ γνώσεσι.

Τὸ «Ψάρεμα» πρὸς τοῦτοῦς ἔδωκε ἀρελίμων τοῦ Γεωργίου τοῦ Δροσίτη, ποῦναι φαρὰς μεγάλως, μὲ νέαν ἔργαλειῶν κ' ἑλλανεικῶν πλοῦτον πρὸς διδασχὴν φεράδων, ἀλλὰ καὶ μὴ τοιοῦτον.